

DUSTY

Velký hrdina

Jan Andersen

 P R E S S

Dusty

Velký hrdina

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Andersen
Dusty: Velký hrdina – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DUSTY

Velký hrdina

Pro Lottu, Abby, Spota, Carlose a Akiru

*„**H**ledej, Dusty, hledej!“ Pavel psa nepřestával hlá-
dit po hlavě a dál se ho snažil nalákat na úzkou
lesní pěšinu. „No tak, pojď, to zvládneš! Máš nejlepší čer-
nich ze všech, musíš ji najít. Jen hledej, Dusty, šup!“*

*Chápal naprosto přesně, co se po něm žádá, ale přesto
předstíral, že netuší, o co kráčí. Nešlo to jinak, i když **vě-
děl**, že tím svého pána zklame. A tak jen několikrát oběhl
kolečko, zahrabal tlapkou v suchém listí a dal si načas
s očicháváním vyvráceného kmene, který ležel šikmo přes
cestu.*

*„Máš nějakou stopu?“ zaradoval se hned chlapec.
„Byla tady? Tak hledej dál, jde ti to dobře!“*

*Tiše zakňoural, aby ho chlapec nepřestal sledovat.
A hned nato ladným skokem překonal ten povalený kmen
a na jeho druhé straně s hlavou vyzývavě skloněnou
na stranu čekal na svého páníčka.*

Hoch se pustil hned za ním a znovu ho pochválil. „Jsi pašák, Dusty. Děláš to moc dobře! Ukaž, kudy dál!“

A on nadzvedl nožku, vyčůral se na kmen, pak svůj čenich přitiskl k zemi a vyrazil. Běžel tak rychle, že mu Pavel sotva stačil. Ještě chvíli bude utíkat po cestě až ke křoví s těmi pichlavými trny. Tam odbočí doprava a vezme to mezi stromy přes suché větve, kořeny a kameny.

„Počkej! Nestačím ti,“ slyšel za sebou funět chlapce.

Napadlo ho, jestli by prostě neměl běžet dál a na Pavla se neohlížet. Ale pak by hoch poznal, kam má namířeno. To by bylo příliš riskantní! Kdyby tam chlapec přivedl ostatní a společně by začali pročesávat les, nejspíš by nějaké stopy skutečně našli. A třeba dokonce i cestu k úkrytu. A přesně k tomu nesmělo dojít. Proto musí Pavla svést na falešnou stopu. Bude prostě dál předstírat, že nic z jeho povelů nepochopil, chlapec pak změní směr a začne pátrat na jiném místě. A už také věděl, jak to provede!

Popoběhl ještě pár metrů, až našel klacík, přesně ten pravý pro něj. Vzal ho do huby a pádil zpátky k Pavlovi. Chlapec se za ním zrovna proplétal mezi tmavými jedlemi.

S vrtícím ocasem mu klacek položil přímo před nohy a posadil se na zadní. Zadíval se na chlapce laškovným pohledem, jako kdyby čekal už jen na to, kdy mu ten kus dřeva někam hodí.

„Cože?“ vyhrkl Pavel a nechápavě zíral střídavě na něj a na klacek. „Ty snad žertuješ?“ vykřikl rozhořčeně. „My teď nehrajeme na aportování! Pro pána, Dusty, měl jsi hledat stopu, ne klacíky.“ Jeho hlas se teď třásl, jako kdyby se měl každou chvíli rozplakat.

Štěkl, vzal klacek znovu mezi zuby a sám si ho vyhodil do vzduchu.

„Tak na to zapomeň,“ zchladil ho Pavel a vzdorovitě strčil ruce do kapes. „A teď vážně, co je to s tebou? Ty snad tenhle úkol nezvládneš?“

Viděl, jak hoch pevně semkl rty a vztekle pohodil hlavou. Pak se beze slova otočil a utíkal zpátky k cestě. Zlobil se na něj, to bylo jasné. Ale on si teď přesně tohle přál. Jen tak totiž mohl chlapce přimět, aby vzdal své hledání.

Znovu čapl klacek a cupital za Pavlem. Když se za ním hoch otočil a viděl, jak si dál neúnavně razí cestu lesem s kusem toho dřeva v hubě, znechuceně si poklepal čelo.

„To snad není možné,“ bručel si chlapec pod fousy. „Připadá ti to snad vtipné? Všem jsem namluvil, že to dokážeš, že ji určitě najdeme. A teď se vrátíme domů a přineseme akorát tuhle haluz! Fakt super, jsem nadšším úplně bez sebe!“

Coural se za Pavlem až na kraj lesa. Když nabyl jistoty, že se chlapec skutečně vrací domů, zpomalil, aby se

mezi nimi postupně zvětšoval odstup. A pak kousek před zástavbou rodinných domků prudce odbočil a předstíral, že se chce ještě trochu proběhnout vysokou trávou a okousat pár stébel.

Ale hoch mu už stejně dávno nevěnoval pozornost, celou dobu se tvářil, jako by byl vzduch.

Výčkal, až jeho pán zabočí na cestu k jejich domu. Pak udělal čelem vzad a vyrazil zpátky k lesu.

1. kapitola

„Nic jsme nenašli,“ oznámil Pavel, když doma vkročil do kuchyně. „Dusty je nějaký divný. Připadá mi, že snad ani nepochopil, co se po něm chce.“

„To je zvláštní,“ podívoval se chlapcův tatínek. „Ale co když ses spletl a ona vůbec není v lese? Mohla se schovat někde úplně jinde!“

„Jo!“ vykřikla Šarlota. „A chudáček Dusty za to vůbec nemůže, že ji nenašel.“

„Prosím tě, Šarloto,“ okřikl svou malou sestru Pavel a zpražil ji nevraživým pohledem. „On ji ani nehledal. Celou tu dobu chtěl jen házet klacky, moula jeden!“

„No tak,“ mírnila syna maminka. „Už se na něj nehněvej. Možná má tatínek pravdu. Třeba vůbec není v lese. Pojď se posadit a najež se. A přitom můžeme promyslet, co uděláme dál.“

Maminka pohladila Pavla po vlasech. Pak mu na talíř naložila takovou porci, jako kdyby čtrnáct dní nejedl.

Bylo nedělní poledne. A jako obvykle v tento den maminka vařila, což chutnalo mnohem lépe, než když se k plotně postavil tatínek. Dnes byly k obědu karbanátky z černých fazolí a oříšků, k tomu mrkvičky ze zahrádky a bramborová kaše. Tedy v podstatě Pavlův nejoblíbenější pokrm hned po špagetách s pálivou omáčkou. Ale on přesto neměl na jídlo ani pomyšlení a jen se v něm bez zájmu šťoural.

„Paní Košťátková ji viděla,“ trval na svém Pavel. „Na cestě, která vede k lesu. Je si absolutně jistá!“

„Naše paní sousedka je krátkozraká, jestli jsi zapomněl,“ poznamenala Šarlota s plnou pusou. „Nedávno dokonce nepoznala svého kocoura, který se válel venku u zahradní branky na poštovní schránce a chrněl tam. No fakt, byla jsem přímo u toho! Myslela si, že je to nějaká cizí kočka, a už si šla do kůlny pro metlu – aby vyhnala svého vlastního kocoura! A to jen proto, že se chvíli před tím coural kolem rybníčku, spadl do něj a měl z té vody ještě zplihlou srst, takže byl sotva poloviční než normálně. To jeho paničku tak zmátlo, že ho nepoznala a...“

„Šarloto!“ přerušil ji tatínek. „To stačí, my jsme to pochopili.“

Šarlota se zatvářila ublíženě. Nabrala si trochu kaše na vidličku – ale pak nechala ruku zase klesnout a začala fňukat.

„Tatínek to nemyslel nijak zle,“ konejšila ji maminka. „Nemusíš kvůli tomu hned plakat...“

„Ale já nebrečím kvůli tomu,“ vzlykala Šarlota.

„A proč tedy?“ chtěl vědět tatínek.

„Kvůli Belle! Teď někde bloudí a nikdo neví kde a třeba se už nikdy nevrátí. A my nikdy neuvidíme její štěňátka a vůbec je všechno nanic. Proč jen utekla? To neměla dělat...“

„Vždyť přece víš, proč to udělala,“ pronesl Pavel mírným hlasem. „Už jsem ti vyprávěl, co mi řekla Alex.“

„Kvůli těm hloupým řemeslníkům?“ zeptala se Šarlota a otřela si oči. „Hlupáci! Z toho rámusu, co nadělala ta jejich vrtačka v bytě, dostala Bella strach. A teď je opuštěná a...“ Šarlotka znovu spustila slzavé údolí.

„Určitě se vrátí,“ chlácholil ji bezradný tatínek. „Cestu domů zná.“

„A co když jí nenajde? Kromě toho se jí už třeba narodila štěňátka a ta jsou slepá a neumějí běhat! Jak má Bella to všechno sama zvládnout?“

Bella byla malá černá fenka, kterou si Pavlova nejlepší kamarádka Alex vzala z útulku. Před několika týdny

začala psice nápadně přibírat na váze, až nakonec všem došlo, že čeká štěňátka! Alex jí v kuchyni připravila pohodlný pelíšek ze staré deky a polštářku. A u paní veterinářky si opatřila informace, na co si dát pozor, až na psi maminku přijde její velká chvíle.

Pavel s Dustym Bellu několikrát navštívili a Dusty jí pokaždé olizoval čumák, snad aby jí tím ujistil, že se na její štěňátka také těší. A hoch jen s údivem sledoval, jak Belle roste břicho.

S Alex mnohokrát dumali nad tím, kdo by mohl být otcem Belliných štěňat. Věděli, že fenka dováděla s mnoha jinými psy, nejraději však s Dustym. Dalo by se říct, že byli nejlepšimi kamarády stejně jako Pavel s Alex!

Alex byla přesvědčená, že dávala na Bellu dobrý pozor, když fenka hárala, v podstatě ji nepustila z vodítka. Tedy až na jedinou výjimku, když s Bellou zavítala do staré zahrady své babičky...

Tenkrát Bella obratně vyvlékla hlavu z obojku a byla v tu ránu fuč. Objevila se až po několika hodinách. Babiččina zahrada ležela nedaleko Pavlova domu. A také Dusty tu a tam přeskočil plot vzadu za domem, když ho chytla toulavá. Takže se nedalo vyloučit, že Dusty a Bella...

„Kde je vlastně Dusty?“ zeptala se uprostřed chlapcova přemítání maminka.

„Cože?“ trhl sebou hoch. „Proč...?“ Na čele mu vyrazil studený pot.

„Vrátili jste se přece spolu, nebo ne?“ otázal se tatínek.

„Jo, jasně, jen...“ zadržával Pavel, ale větu nedokončil.

„Jen co?“ chtěl vědět tatínek.

Hoch polkl naprázdno. Měl na Dustyho takový vztek, že se za ním cestou zpátky domů ani neohlédl.

„Myslel jsem, že jde za mnou a... je někde v zahradě.“

Šarlota hbitě vyskočila ze židle a hrnula se ke dveřím na terasu.

„Dusty!“ volala do zahrady. „Dusty, kde jsi? Pojď sem, dám ti něco na zub. Dobrůtka, mňam, no tak!“

Ale Dusty tentokrát nepřiběhl, jak to dělával vždycky. A ještě než rodiče vyběhli ven, aby prohledali zahradu, Pavel už věděl, že tam jejich psa nenajdou. A že je to jen jeho vina, protože na něj nedával pozor.

Stopu našel zakrátko. Jen na křižovatce cest na okamžik zaváhal, tam totiž cítil spoustu jiných pachů mísících se z nejrůznějších směrů. Teprve když důkladně prozkoumal okolí, znovu zachytil Bellinu stopu.

S čenichem těsně nad zemí ji sledoval dál, až došel k silnici. Když za parkovištěm spatřil bránu k lesnímu koupališti, naježil srst a začal neklidně přešlapovat na místě. To koupaliště dobře znal – a nahánělo mu strach. Měl stále v živé paměti, co se tam přihodilo. To místo bylo moc nebezpečné!

Začal se třást po celém těle a nejraději by se obrátil a běžel zpátky. Ale to přece nemohl. Musí najít Bellu. Věděl, že se ukryvá někde v lese.

Byl tak nervózní! Čenichal po zemi všude kolem, ale necítil nic jiného než pach pneumatik a motorového oleje. A také jakási lesní zvířata a... lidské stopy! Ty byly docela čerstvé, lidé musí být někde nablízku. Ale vždyť

koupaliště je zavřené a ani na parkovišti nestojí žádná auta.

Najednou zaslechl hlasy, ozývaly se od koupaliště a rychle se blížily. Přeskočil příkop a přikrčil se za křovím na druhé straně. Opatrně prostrčil hlavu mezi větvičkami, aby měl výhled na cestu.

Ty kluky, kteří teď přelézali plot koupaliště, ještě nikdy neviděl. Byli tři a rozhodně se zdáli starší než Pavel. Jeden z nich teď vši silou kopl do brány, která hlasitě zařinčela. Jeho dva společníci se tomu chechtali a cosi pokřikovali. Pak si mezi sebou kopali přes parkoviště prázdnou plechovku, která nakonec vylétla do vzduchu a přistála v příkopu jen kousek od něj.

A vtom ho objevili.

„A heleme se, mrkejte, pánové,“ zvolal jeden z těch výrostků. „Je tu nějaký podvraťák nebo co! No tak, pojď sem, chlupáči,“ lákal ho ke kraji příkopu. „Hodnej pejsánek! Pojď ke mně, no, mám pro tebe něco fajnovýho...“

Ale on zůstával ve střehu. Přikrčil se a pouze předními tlapkami se nenápadně sunul vpřed, aby zjistil, jestli pro něj ten mladík v ruce skutečně něco má. Třeba klacík. Nebo tenisový míček! Či snad dokonce nějaký pamlssek?

Kluk však zničehonic vyskočil a mrštil po něm kamenem. Jeho výpad byl tak nečekaný, že ani nedokázal